

La conjuntura internacional

L'hegemonia mundial dels Estats Units es manté si bé es poden començar a veure futurs competidors econòmics (Europa) i geoestratègics (la Xina i Rússia). Els EUA fan servir tots els mitjans clàssics de dominació que ja s'han exposat en anteriors anàlisis de conjuntura fets en d'altres Assemblees i estan disposats a intervenir de la manera més agressiva per defensar els seus interessos estratègics (del capitalisme nord-americà), ja sigui de manera directa amb intervencions militars com les de l'Afganistan i l'Iraq (que encara continuen) o fomentant la desestabilització d'aquells règims contraris als seus interessos (Cuba, Veneçuela, Bolívia, etc.)

D'altra banda, el fonamentalisme islàmic, impulsat històricament i encara instrumentalitzat pels EUA, sembla que hagi entrat en cert estancament de la seva força social a causa de la seva desvinculació de propostes adreçades a l'alliberament social i material; i també a causa de la manca de resultats polítics palpables ni tan sols a les àrees del món on exerceix la seva influència de manera més poderosa. Un estancament relatiu, no obstant, que no és contradictori amb un cert augment de virulència al Nord d'Àfrica i a l'Estat espanyol.

Pel que fa a l'Amèrica del Sud, l'experiència cubana i veneçolana continuen amenaçant els interessos nord-americans al continent, però la victòria electoral d'Evo Morales i el MAS a Bolívia ha afegit un altre focus antiimperialista al continent. Conscient de les amenaces que impliquen pels seus interessos, els Estats Units (i diversos estats europeus) fomenten campanyes de desestabilització i involució democràtica a Veneçuela i Bolívia, recolzant-se en les elits i oligarquies locals, fortament classistes i racistes.

La conjuntura als Països Catalans

Respecte a la darrera Assemblea Nacional, la conjuntura política als Països Catalans ha vingut marcada per la reforma dels estatuts d'autonomia. Aquests processos han evidenciat les febleses i forteses del sistema de dominació espanyol, i se'n poden extreure força conclusions des d'una òptica independentista. Pel que fa al Principat:

- Ha mostrat, a nivell social ampli (com no havia succeït mai abans) l'immobilisme del sistema polític espanyol i les posicions del PSOE estatal etc. que tenint el poder a l'Estat espanyol i a Catalunya no ha estat capaç de fer la reforma federalista en què fonamentava el seu programa "territorial".
- Ha mostrat també, a nivell de masses, els límits dels partits autonomistes i diverses maniobres que n'han anat augmentant el desprestigi, com els pactes de CIU amb Zapatero; la defensa aferrissada de l'Estatut retallat, promovent el vot a favor, després de tot el procés de retallades i de declaracions agressives dels polítics espanyols que mai no van parar de proclamar que amb aquest

Estatut s'havia de liquidar definitivament la "queixa identitària".

- Ha fet aparèixer un nou agent polític, vinculat a una nova dinàmica mobilitzadora i crítica envers les organitzacions socials, una nova dinàmica que en el vessant polític de masses s'ha expressat fonamentalment per mitjà de la PDD (malgrat les pressions en contra dels partits de l'estatu quo) en les grans manifestacions del 18 de febrer del 2006 i de l'1 de desembre a Barcelona.
- Ha posat en evidència les contradiccions del sobiranisme parlamentari-legalista d'ERC, centrat en el manteniment en el poder com a tàctica fonamental, incorrent en polítiques d'aliances i actuacions polítiques en diferents àmbits, ben poc justificables racionalment des d'una perspectiva favorable a l'alliberament nacional i social.
- Ha deixat al descobert, a nivell massiu, sobretot entorn de la manifestació de l'1 de desembre del 2007, l'explotació econòmica de la nació catalana, explotació que incideix especialment en les classes populars. Les conseqüències d'aquest fenomen social de masses que ha estat aquesta mobilització, han de ser importants perquè mostren la transició a una nova conjuntura que podria esdevenir progressivament d'hegemonia independentista.

En les nostres anàlisis de l'any 2005 parlàvem aleshores del procés de formació d'un magma que englobava, d'una banda, l'autonomisme i, d'altra banda, el sobiranisme moderat. L'evolució posterior va desestabilitzar també aquest "magma regeneracionista" que s'estava formant, i va anar configurant un cos social i polític que podríem definir com un "magma sobiranista" dins el qual després de les eleccions municipals del maig del 2007, amb l'emergència mediàtica de les CUP, s'hi va incloure també amb una presència reconeguda socialment, l'esquerra independentista com a agent polític. Els fenòmens socials i polítics generats al voltant de la manifestació de l'1 de desembre estan fent evolucionar aquest "magma sobiranista" en "moviment cap a l'autodeterminació" a nivell de masses.

Pel que fa a les Illes, es pot percebre un cert sentiment de desengany pel fet de quedar en evidència que el govern autonomista d'esquerra tampoc no ha sabut resoldre els problemes ecològics i socials més importants. Aquest desengany pot permetre una maduració política si se sap encarrilar el moviment en defensa de la terra i contra l'especulació (un moviment bàsicament ecologista que és fort i arrelat des de fa temps) cap a un procés de politització que comporti una desvinculació de l'autonomisme.

Al País Valencià l'estat de consciència a nivell de masses es manté semblant al de les Illes, en un procés potser més endarrerit a causa de la inoperància del PSOE. La resta de sectors de l'autonomisme i del nacionalisme, més o menys d'esquerra, es debaten en mil-i-una temptatives d'aliances que van generant una certa frustració.

A la Catalunya Nord, l'ensorrament des de ja fa anys, de l'Estat del benestar francès està creant un distanciament envers el nacionalisme francès entre els sectors més dinàmics de la societat nord-catalana la qual cosa afavoreix objectivament les posicions de l'esquerra independentista, un sector que malauradament encara és molt feble i amb poca capacitat política, en aquests moments.

Les Candidatures d'Unitat Popular

Aquest és un dels fronts de lluita prioritaris per a l'MDT, juntament amb el moviment per l'autodeterminació i la lluita ideològica.

Ara més que mai, les condicions no han estat tan propícies per al desplegament d'un front de lluita institucional de l'Esquerra Independentista, bastit des del treball de base en els municipis, d'acord amb els moviments reivindicatius i en plena sintonia amb els anhels d'amplis sectors de la nostra societat.

Els meritosos resultats de la CUP a les darreres eleccions municipals han acabat d'evidenciar que aquesta organització és el referent polític independentista i d'esquerres per a bona part de la nostra societat. Nosaltres volem reforçar aquest paper de referent i pensem que la CUP ha de complir tres tasques: l'organització, la mobilització i la lluita institucional.

En els propers quatre anys, l'MDT planteja un doble objectiu:

- a) Reforçar políticament i organitzativa la CUP, de manera que aquesta disposi tant d'un discurs i una praxi política que li permeti confrontar els seus plantejaments amb els de les forces polítiques reformistes, com d'un aparell que en garanteixi les tasques fonamentals d'agitació, propaganda, premsa, formació, etc.
- b) Implantar el projecte de lluita municipal de la CUP arreu del territori nacional, augmentant el nombre i la incidència dels nuclis en les comarques i vegueries on ja s'és present a través de les mateixes territorials de la CUP i intervenint des de l'aparell nacional per iniciar de manera sòlida i sistemàtica les tasques d'expansió a les Illes, el País Valencià, el Pirineu, les Terres de l'Ebre i la ciutat de Barcelona.
- c) L'impuls del debat sobre el republicanisme com a element ideològic estratègic definitori.

El moviment per l'autodeterminació

Des de la darrera Assemblea Nacional aquest moviment també ha experimentat una important evolució, fonamentalment al Principat. L'MDT ha donat suport a la Plataforma pel Dret de Decidir des del seu naixement, sobre la qual cal fer algunes consideracions.

A la PDD, la línia d'acció es basa en la radicalitat democràtica i en la transversalitat sociopolítica. Aquest segon concepte és ambigu sobretot perquè no defineix clarament la necessària relació crítica amb la línia dels partits parlamentaris responsables de l'estancament de la situació política actual. Una aplicació poc adequada del criteri de transversalitat es podria traduir en un relaxament de les exigències de radicalitat democràtica amb la intenció d'oferir una vinculació còmoda a la PDD per als partits més moderats i més integrats en el sistema de dominació actual. Aquesta orientació podria representar un perill d'estancament o de dilació del procés cap a l'autodeterminació i la independència.

Pel que fa a l'àmbit social cal assenyalar que la lluita per la independència és, per les seves característiques, una lluita que aplegarà (que ja comença a aplegar) amplis sectors socials i depèn de manera molt

important de nosaltres, de l'esforç i de la intel·ligència de l'esquerra independentista, que prengui una forma política o una altra. Els sectors implicats responen a interessos socials molt diversificats i s'identifiquen amb ideologies força variades; i per això tendiran a defensar models de societat diferents i probablement divergents o contradictoris. El discurs de radicalitat democràtica en el qual es mou la PDD es fonamenta en els interessos bàsics de les classes populars catalanes, però recull també aspectes concrets dels interessos nacionals (en la mesura que existeixen) dels sectors més dinàmics de dirigents polítics, socials i empresarials. Ara bé, la forma que prengui l'estat català independent depèn de manera molt important de l'abast que les forces populars hagin aconseguit al si de la societat catalana en el moment de la ruptura.

Pensem que la funció i les tasques de l'Esquerra Independentista i de l'MDT al si del moviment per l'autodeterminació són les següents:

- Garantir una inserció més gran de l'EI en la PDD per tal d'ajudar a superar les febleses estructurals (i ideològiques) d'aquesta organització. S'ha avançat en la vinculació política de les CUP però això no s'ha traduït en una vinculació militant. Cal més implicació militant, tant de l'esquerra independentista en general com de l'MDT en concret.
- Cercar la complicitat, dins la PDD, amb aquells sectors més vinculats a la defensa dels interessos de les classes populars (sindicalistes, plataformes veïnals o de defensa del territori, etc.)
- Reforçar el discurs democràtic radical i republicà amb la perspectiva de contribuir a superar les ambigüitats del "transversalisme". Alhora, clarificar el contingut del "dret de decidir": tothom de l'EI que treballa a la PDD ha de fer-ho amb l'objectiu d'identificar el "dret a decidir" com a dret a l'autodeterminació.

La lluita ideològica

Finalment, molt relacionat amb l'avenç de les Candidatures d'Unitat Popular i amb el treball al si del moviment per l'autodeterminació, serà prioritat per a l'MDT el desenvolupament de la lluita ideològica

Es tracta, fonamentalment, de relacionar els continguts tàctics (lluita per la república, radicalitat democràtica) amb els continguts estratègics (socialisme, independència, alliberament de gènere). Per això és important el desenvolupament del conjunt de conceptes que constitueixen el que s'ha denominat "Socialisme d'Alliberament", marc teòric general de la proposta política per a l'Esquerra Independentista.

L'ofensiva ideològica de l'esquerra independentista és molt important en un moment en què, a causa de l'avanç social de l'independentisme, s'estan desenvolupant les posicions de tipus sobiranista-legalista que situen la conquesta de la independència dins referents lliberals. Amb l'objectiu de dinamitzar la capacitat ideològica i política de l'Esquerra Independentista, l'MDT revitalitzarà els projectes i les propostes que serveixen per a augmentar la formació i la capacitat dialèctica de la militància.

La militància de l'esquerra independentista ha de ser la part del poble català més radicalment defensora de la República i de l'aprofundiment democràtic, entenent aquesta defensa radical com el camí que ha de permetre l'avanç vers els objectius estratègics.

La lluita sindical

En el camp de la lluita sindical caldrà promoure la unitat de les organitzacions sindicals nacionals i de classe actuals, treballant per a assolir una incidència àmplia i regular al si de la classe treballadora, començant per la implantació en profunditat al si de l'esquerra independentista. Caldrà desenvolupar, a redós dels nuclis locals de l'esquerra independentista, un suport efectiu a l'afiliació sindical i a les lluites de la classe treballadora.

Badalona (Països Catalans), 19 de gener de 2008

ANNEX: La X Assemblea Nacional va decidir que, atès el moment, calia reiterar una vegada més la necessitat d'articular unitàriament l'Esquerra Independentista. Amb aquest objectiu va redactar la **Crida a la Unitat Estratègica de l'Esquerra Independentista** que es reproduïx tot seguit.

Crida a la Unitat Estratègica de l'Esquerra Independentista

La X Assemblea Nacional del Moviment de Defensa de la Terra ha pres la resolució següent:

La situació actual d'efervescència independentista arreu dels Països Catalans, que reclama actuacions coherents de gran abast, i la importància de garantir el desenvolupament estable de projectes unitaris emergents, com ho són les CUP, demana de la nostra organització, i del conjunt de l'esquerra independentista, un exercici de responsabilitat que ens porta a formular de manera oberta i clara una crida adreçada a tota la militància de l'esquerra independentista de referent marxista, especialment l'enquadrada al PSAN i a Endavant (OSAN), a establir unes bases sòlides per a la unitat estratègica.

La nostra crida és sincera i seriosa. No es vol limitar a una simple unitat en el camp de l'agitació i la propaganda, sinó que s'adreça a establir les bases d'una acció estratègica permanent, continuada i coherent. A l'hora d'avançar aquesta proposta som conscients de les diferències que existeixen en aspectes tàctics, en estils de treball i en sensibilitats entre les diferents organitzacions estratègiques, però també prenem en consideració el fet que la manca d'elements d'unitat pot portar a accentuar de manera artificial i exagerada algunes diferències, amb el perill que això pot comportar per als projectes unitaris ja en funcionament i amb importants perspectives de futur.

D'altra banda, no cal deixar de considerar que l'existència en l'escena política d'un sobiranisme burgès amb una influència creixent (una forma de sobiranisme que pot portar la nació catalana a un carreró sense sortida), demana una unitat política consistent. La unitat estratègica de la militància marxista de l'esquerra independentista cal, doncs, que s'articuli, d'acord amb el context polític que hem exposat, sobre la base d'un pacte estratègic prou sòlid, dins el qual es proposin condicions

d'harmonització política conjunta per al desenvolupament dels projectes unitaris, i sense excloure la possibilitat d'integració en una sola organització.

En aquesta nostra crida volem deixar ben clar i explícit que, en justa consideració a aquest fi superior que és la unitat estratègica, la nostra organització està disposada a abandonar la pròpia identitat i el propi nom per a assumir una nova identitat compartida que, augmentant la influència de les persones i organitzacions preexistents, ens agrupi de manera conjunta i doni una força i una influència sensiblement multiplicades a aquest nou instrument estratègic comú.

És amb aquesta intenció que establirem contactes amb les organitzacions abans esmentades per posar en comú aquesta nostra voluntat i definir les bases de la unitat estratègica. Pensem que en el passat, experiències com la unificació de JIR-Maulets han resultat reeixides i positives per al moviment i que, per tant, postergar aquest objectiu és un acte irresponsable envers el conjunt de l'Esquerra Independentista.

Badalona (Països Catalans), 19 de gener de 2008